

AJUDANT A VIURE

La bona notícia de la misericòrdia

En el cor de cadascú hi ha impulsos molt nobles i també qualque desviació. Fins i tot de l'Església s'ha dit sempre que és una realitat «santa i, a la vegada, necessitada de purificació». La veritat és que resulta sospitós trobar gent amb consciència d'impecables. Desgraciadament, aquesta presumpta impecabilitat va, de vegades, acompanyada d'una certa intransigència envers els altres.

Precisament, el que millor caracteritza la vida ministerial de la comunitat de Jesús és la compassió pel sofriment, l'ajut als necessitats i la sol·licitud pels allunyats i menys afavorits. L'Església predica i practica la misericòrdia de moltes maneres i també la celebra sacramentalment. Una Església sense misericòrdia seria inhumana i, certament, no seria l'Església de Jesucrist. Sense oblidar que la pràctica de la misericòrdia és tasca de tots els seus membres i no exclusiva dels seus organismes especialitzats.

Intencionadament us he demanat en la Carta Pastoral «Entre tots i per al bé de tothom» que procurem constituir a Lleida una Església «samaritana», demostrant que volem compartir els goigs i les esperances, els plors i les angoixes de les dones i homes de les Terres de Ponent. Avui hi ha molta gent ferida per tants motius que necessita veure una Església compassiva i misericordiosa. Hem de donar esperança i fer present l'encàrrec del Senyor repetint allò que Ell va fer: veure, apropar-se, compadir-se... i curar. Només podem evangelitzar estimant i aquesta caritat feta misericòrdia és un llençatge que tots entenen.

Els cristians, per vocació, tenim l'encàrrec de promoure i almentar experiències de misericòrdia que facilitin tornar la confiança i refer amb benevolència relacions trencades. L'Església no ha de ser complaent amb el pecat, però tampoc pot ser intransigent amb els pecadors. Està cridada a ser acollidora amb les persones, encara que les seves conductes siguin contràries als paràmetres de l'evangeli. Certament, no pot dir que és blanc allò que és negre o al contrari. Per fidelitat al Senyor i al seu Missatge, per exemple, no podrà admetre als sagraments als qui no volen fer res per rectificar la seva conducta però, per la mateixa raó de fidelitat, ha de fer el possible per comprendre amb cap i cor les dificultats reals que poden tenir les persones per a refer les seves situacions. Caldrà saber acompanyar-les pastoralment amb molta cura, i fent-los experimentar amb fets que segueixen pertanyent a la comunitat.

La misericòrdia, que no és un més entre els trets que Jesús revela de Déu, és central en el perfil d'un seguidor de Jesús i, definitivament, no és simplement una de les virtuts morals del cristià. Ser misericordiós és el que millor reproduceix el tarannà de Jesús que no ha vingut a jutjar i condemnar sinó a salvar. Les seves paraules i la seva conducta estan farcides de misericòrdia. Curant i eliminant situacions de sofriment físic i moral, tornant la dignitat als exclosos, etc., ha fet present aquell Déu que manifesta el seu poder exercint la misericòrdia, com diu expressament la Bíblia i la Litúrgia de l'Església catòlica. Per això, encarnar la misericòrdia en la nostra vida i activitat serà el millor testimoni que podrem donar.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

► El Sant Pare Benet XVI ha concedit el títol de PRELAT HONORARI al prevere lleidatà Mn. Josep Ginestà Creus. Mn. Ginestà és actualment vicari episcopal d'economia del bisbat. És canonge de la Catedral i president del Capítol catedralici. En la foto, el bisbe Joan Iliura el títol a Mn. Ginestà.

Per a la nostra felicitat

«**J**esús rostre de la misericòrdia divina», va ser el títol de la conferència quaresmal que el bisbe Joan va donar aquest dimecres 24 de març a la catedral. Amb abundants referències bíbliques, el bisbe diocesà va presentar el Jesús dels evangelis com Aquell que es commou davant les necessitats dels humans. Així es manifestava home de misericòrdia, però també, com l'Enviat del Déu misericordiós.

A partir de la pràctica de Jesús, la misericòrdia esdevé una exigència pels seus seguidors. En aquest sentit, Jesús era un provocador que volia restablir la imatge de Déu en el cor dels humans: «Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare del cel». Estil de vida per als humans que implica perdó i, en darrer terme, humilitat. Posar-se senzillament al nivell dels altres i donar allò que nosaltres mateixos hem rebut. El Déu de la misericòr-

dia i del perdó es manifesta a través dels nostres actes de misericòrdia i de perdó. Aquest Déu «d'entranyes de misericòrdia» ens ensenya que el perdó dona vida.

Hi ha tot un aprenentatge d'aquest estil de vida humana i cristiana. La misericòrdia s'educa. És universal perquè concerneix tots els humans sense excepció. És allò que volem dir quan afirmem la presència de Déu en tots els humans. Podem clarament percebre la importància de la misericòrdia i del perdó que, com do que rebem de Déu, testimoniem en les nostres vides quotidianes, quan l'evangeli proclama: «feliços els misericordiosos, els compassius».

L'Església és el signe de la misericòrdia de Déu. Ha d'oferir necessàriament misericòrdia. Si ha de lluitar per eradicar el pecat, ha d'ésser profundament acollidora dels pecadors.

DIUMENGE II DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb lletres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que respongui els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrera meu un gran crit, com un toc de corn, que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats.» Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or.

En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer. Sóc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 5,12-16)

Los apóstoles hacían muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Los fieles se reunían de común acuerdo en el pórtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarse, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, hombres y mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a la calle, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Mucha gente de los alrededores acudía a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos se curaban.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Señor, danos la salvación; / Señor, danos prosperidad. / Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor; / el Señor es Dios, él nos ilumina. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la constancia en Jesús, estaba desterrado en la isla de Patmos, por haber predicado la palabra de Dios, y haber dado testimonio de Jesús.

Un domingo caí en éxtasis y oí a mis espaldas una voz potente que decía: «Lo que veas escríbelo en un libro, y envíasele a las siete Iglesias de Asia.» Me volví a ver quién me hablaba, y, al volverme, vi siete candelabros de oro, y en medio de ellos una figura humana, vestida de larga túnica, con un cinturón de oro a la altura del pecho. Al verlo, caí a sus pies como muerto.

Él puso la mano derecha sobre mí y dijo: «No temas: Yo soy el primero y el último, yo soy el que vive. Estaba muerto y, ya ves, vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que veas: lo que está sucediendo y lo que ha de suceder más tarde.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

La incredulitat de sant Tomàs.
Pintura de Mathias Stomer
(1600-1650)

COMENTARI

Senyor meu i Déu meu!

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ac 4,23-31 / Sl 2 / Jn 3,1-8
- **dimarts:** Ac 4,32-37 / Sl 92 / Jn 3,7b-15
- **dimecres:** Ac 5,17-26 / Sl 33 / Jn 3,16-21
- **dijous:** Ac 5,27-33 / Sl 33 / Jn 3,31-36
- **divendres:** Ac 5, 34-42 / Sl 26 / Jn 6,1-15
- **dissabte:** Ac 6,1-7 / Sl 32 / Jn 6, 16-21
- **diumenge** vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.): Ac 5,27b-32.40b-41 / Sl 29 / Ap 5,11-14 / Jn 21,1-19 (o bé: 1-14).

La litúrgia d'aquest segon diumenge de Pasqua s'obre amb un fragment, tècnicament anomenat *sumari*, dels Fets dels apòstols. Aquest sumari o resum descriu els trets essencials de la comunitat cristiana de Jerusalem: l'acció apostòlica acompanyada d'alguns signes, la *koinonia* fraterna en la pregària i en la vida, i la força missionera de l'exemple i del testimoni cristià. La segona lectura, tret del llibre de l'Apocalipsi, presenta el Crist pasqual que domina l'escena. Ell és «el Primer i l'Últim», origen i final de cada ésser humà i de la història. És «el Vivent», màxima expressió de la divinitat. En l'evangeli de Joan, Jesús s'apareix

als deixebles reunits a Jerusalem a porta tancada i els dona l'Esperit per perdonar els pecats.

Tots eren felïços perquè havien vist el Senyor, tots menys Tomàs. Ell, com nosaltres moltes vegades, necessita signes visibles per poder creure. La seva fe, fràgil i imperfecta, depèn del que pot veure i tocar. Encara no s'ha adonat que la fe es mou en una altra dimensió molt més profunda que defuig el racionalisme, les proves o la materialitat dels fets.

Què cal fer quan arriba la tempesta i els núvols ens impedeixen veure l'horitzó? Quan el dubte, la incertesa, el neguit fan trontollar la nostra fe? Quan

d'improvís arriba una crisi que ens deixa aixafats i sense forces per lluitar? Doncs bé, cal tenir paciència i mantenir l'esperança. En un moment o altre el Crist ressuscitat apareixerà al costat nostre i ens dirà: Pau a vosaltres! Aleshores nosaltres obrirem els ulls i proclamarem sense por i amb convicció: Senyor meu i Déu meu!

No deixem que ens passi com a Tomàs, no deixem que la nostra fe minvi, ajudem-la a créixer amb tots els mitjans possibles. El Crist ressuscitat ens exhorta a caminar cap al nostre destí de glòria fins i tot enmig de la incredulitat.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La Confirmació,
el sagrament de la missió del cristià

Cal llegir i rellegir dues sèries de fragments de l'Evangeli de Joan en els quals es presenta la fe com a victòria sobre el món i com a fe viva i veritable que rep l'Esperit de la Veritat i de l'Amor.

a) El sagrament de la Confirmació apareix com la visibilització d'aquella actitud interior de fe que lluita i aconsegueix la victòria sobre el pecat del món, tal com mostren aquestes paraules joanenques: «Tingueu confiança: jo he vençut el món» (Jn 16,33). «Els qui han nascut de Déu vencen el món. La victòria que ha vençut el món és la nostra fe. Però ¿qui venç el món si no el qui creu que Jesús és el Fill de Déu?» (1Jn 5,4-5).

b) Jesús ressuscitat dona l'Esperit Sant als deixebles just després de dir-los: «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (Jn 20,21). Aquesta mis-

sió dels deixebles al món fóra una mena de suïcidi col·lectiu si no anés acompanyada de la *força de dalt*: de l'Esperit que convenç el món de pecat, de justícia i de judici. Per això, Jesús fa l'enviament dels deixebles en la força de l'Esperit: «Lavors va alenar damunt d'ells i els digué: Rebeu l'Esperit Sant» (Jn 20,22).

c) L'Esperit és donat *específicament com a força que sosté els deixebles en la missió*. En efecte, el segon sagrament de la Iniciació Cristiana és la Confirmació del Baptisme, que no suposa una *nova* donació de l'Esperit, sinó una donació més específica —en aquest sentit més intensa— de l'Esperit Sant atorgat *ad robur* (com diu el Concili de Florència), és a dir, per poder vèncer en la lluita contra el pecat del món, a partir de la missió que a tots els deixebles ens dona Jesucrist.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

Tot el món és terra de missió

L'Església, justament en el segle xx, en aquest segle dels màrtirs, ha descobert que tot el món és terra de missió, també les antigues terres de cristiandat. Quan, en els anys 40, va ser presentada a l'arquebisbe de París, l'ancià cardenal Suhard, una memòria escrita pels pares Daniel i Godin sobre França com a país de missió, que denunciava que els grans proletariats urbans, arrelats a les perifèries de la ciutat,

eren ara lluny del cristianisme, el vell cardenal no va dormir en tota la nit i donà vida a aquella iniciativa definida com la missió de París.

Diuen que Suhard, a la fi de la seva vida, es va fer portar en cotxe per la perifèria de París, i que per la finestra es mirava la gent i es repetia: «Tots són fills de Déu, i en sóc responsable...» «Sento una gran compassió per aquesta gent» (Mt 15,32), confià Jesús als seus deixebles.

En el fons el Vaticà II —si ens ho mirem bé— va ésser el fruit d'aquesta compassió que va fer l'Església del segle xx més apta per comunicar l'Evangeli al món contemporani; aquella nova Pentecosta de què Joan XXIII parlava justament en vigílies del Concili. La gràcia del Concili va ésser la d'una commo- ció renovada per les dones i pels homes, pels pobles del nostre temps. No és cap casualitat que totes les Esglésies vagin a parlar d'evangelització després del Vaticà II. No és cap casualitat que, després del Concili, totes les Esglésies cristianes es vagin interrogar sobre la unitat entre elles per un testimoniatge més eficaç de l'Evangeli del Senyor.

La meua experiència m'ha convençut que aquesta nova Pentecosta no és cap expedient retòric, sinó una realitat. Cal tornar cada dia a l'Evangeli, perquè en ell hi ha un secret de joventut.

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

11. ✚ Diumenge II de Pasqua. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079); sant Isaac, monjo.

12. Dilluns. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.

13. Dimarts. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. Dimecres. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

15. Dijous. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. Divendres. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. Dissabte. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

PADRES E HIJOS

¿A quién damos la
guarda y custodia?

Hay que saber que los progenitores varones separados han obtenido automáticamente la guarda y custodia de sus hijos hasta el siglo XIX, y no es hasta principios del XX cuando se reconocen los derechos de las madres. *The Guardianship of Infants Act*, promulgada en Inglaterra en 1925, reconoce finalmente que la madre tiene igual derecho sobre el hijo que el padre. Sin embargo, desde entonces hasta la actualidad, hay voces que claman contra la persistente asimetría judicial en la decisión de otorgar la custodia, en especial cuando se trata de hijos pequeños, demasiado decantada hacia las mujeres, postergando a los padres varones. Pero, parece ser que las cosas en este sentido van cambiando poco a poco.

Ahora la polémica recae en qué modalidad de guarda y custodia es la idónea para el niño. Tengo una cosa bien clara a estas alturas, y que hoy día nadie pone en duda: la extraordinaria importancia de que ambos padres estén presentes en la vida del niño después de la separación. Básicamente hay dos grandes tipos de guarda y custodia: la *individual (sole custody)*, en el habla inglesa, en la que el niño está a cargo y vive con un solo progenitor, en tanto que el otro sigue el régimen de visitas; y la *compartida (joint custody)*, que implica la repartición igualitaria de responsabilidades entre ambos padres.

El criterio que parece claro es que hay que buscar lo que sea más beneficioso para los hijos. Hay argumentos en pro o en contra de la custodia compartida para todos los gustos. Pero no hay que perder nunca de vista el objetivo final, que ha de ser siempre el beneficio de los hijos.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

JORDI LLISTERRI

La religió,
des de Catalunya

Des de l'11 de setembre de 2009 es pot trobar a www.catalunyareligio.cat el portal d'informació religiosa CatalunyaReligió.cat. Actualitat, opinió, agenda i recursos de formació i espiritualitat són els quatre eixos del contingut del portal. El seu director és el periodista Jordi Llisterrri, que també dirigeix la revista *Foc Nou*.

Per què era necessària la creació
d'aquest portal?

Les notícies que afecten el fet religiós no sempre són ben tractades pels mitjans de comunicació, ni aquests ens donen tots els elements necessaris per interpretar-les. Alhora, entre les mateixes comunitats religioses i dins de l'Església, hi ha també un gran desconeixement de la quantitat d'iniciatives i de projectes que cadascú realitza. Això és el que ens va moure a un grup de laics a crear aquest portal i, per fer-ho, vàrem buscar la complicitat de diverses institucions religioses perquè ens donessin suport.

Quin valor afegit dona
CatalunyaReligió.cat respecte
al que ja teníem?

Una cosa que sempre hem tingut clara és que no havíem de duplicar el que ja existia. Si els jesuïtes ja tenen un espai de pregària virtual a internet, no cal crear-ne un altre; si els claretians han creat un espai de recursos per a les famílies, tampoc cal fer-ne un de nou. El que cal, i és el que hem fet, és crear un espai que sigui una porta d'entrada a tota la presència d'Església que hi ha a internet. I la nostra sorpresa ha estat que aquesta presència és molt més àmplia del que ens pensàvem.

El portal neix 25 anys després
d'Arrels Cristianes de Catalunya.
Quin paral·lisme trobem entre
aquell document i el que preteneu
aconseguir?

Més enllà del caràcter nacional de Catalunya que defineix aquest document episcopal, un altre aspecte que és ben vigent és la necessitat que l'aportació de l'Església a la societat no sigui només un fet històric. I una presència positiva del fet religiós a internet crec que també és un servei al conjunt del país.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Montse Pedricó Seradell, és metge forense. Casada i amb dos fills.

Montse, vivim el temps pasqual que va fins la festa de la Pentecosta. Quin significat té per a tu Pasqua i aquest llarg temps pasqual?

El temps pasqual és una oportunitat per renàixer com a persona i com a cristià, la mort de Jesús ha de fer possible que l'home vell esdevingui home nou però a diferència de la quaresma que podríem assimilar a un veure, a un revisar la nostra vida, després del punt d'inflexió de la passió, la Pasqua ha de ser un jutjar, un preparar-nos, un planificar el que volem fer i cap a on volem anar, perquè a partir de la Pentecosta ens posem les piles i comencem a actuar.

Creus que la gent, al teu voltant, dona importància a aquest temps Pasqual?

En general, la gent del voltant (laboral, veïnal, col·legi dels fills, etc.) no tenen massa clar què és la Pasqua com a temps litúrgic, i fins i tot l'entorn d'Església, del barri per exemple, probablement a causa del model d'espiritualitat que hem tingut, interpreten la Pasqua com un punt

final, com la meta de la Setmana Santa, sense copsar massa que el període de Pasqua és molt més que la vigília o el Diumenge de Resurrecció.

Penses que en l'Església hom parla suficientment d'aquest temps pasqual?

Com deia abans ens ha mancat i encara manca molta pedagogia transformadora de la manera en que entenem molts aspectes de la nostra vida de cristians, entre tots hauríem de fer un esforç per col·locar la Pasqua al lloc que es mereix. Un exemple: és freqüent veure a les nostres parròquies que es treballa de forma explícita l'advent i la quaresma (es recorda cada diumenge) això no passa amb la Pasqua i amb la seva fita, la Pentecosta.

Tindries alguna proposta, en general o concretament, a fer sobre aquest temps pasqual?

Penso que hauria de ser un temps fort de pregària i de formació, crec que hauríem de trobar uns espais per celebrar i formar-nos, trobar un moment per una pregària comunitària participativa. També fóra interessant mirar que els signes visibles als temples, les homilies, etc. fessin pensar en el temps que es viu.

Una exposició itinerant: Bíblia i cultura

Per conèixer millor les nostres arrels.

La Bíblia: un llibre que ha marcat la nostra cultura

22 de març al 13 d'abril: a la Catedral de Lleida (tel. 973 269 470)

16 al 23 d'abril: a Pardinyes.

Sala d'exposicions Rogeli Aragonés (tel. 973 247 919)

25 d'abril al 9 de maig: Acadèmia Mariana

Carrer Acadèmia (tel. 973 266 161)

Hemos de aguantar exageraciones

«Desde 1995 se han denunciado en Alemania 210.000 casos de abusos sexuales de algún tipo. De ellos, 94 (noventa y cuatro) afectan a personas o instituciones de la Iglesia católica.»

Eso supone el 0,045%. No el 4%, ni el 0,4% sino el 0,0447%.

El dato lo ofrece el veterano periodista italiano Luigi Accattoli en un artículo publicado en *Liberal* (9 de marzo de 2010).

Es cierto que un solo caso ya es demasiado. No se trata, por tanto, de hacer un ranking ni de ver quién se ha comportado peor. Pero al mismo tiempo, es

preciso reconocer que —a juzgar por los titulares de prensa de estos días—, se diría que la gran bestia negra es la Iglesia católica y sus depravados ministros.

«Es fácil explicar el ensañamiento de los medios sobre el clero católico», dice Accattoli. «El mundo de los periodistas apoya espontáneamente la “revolución sexual” e individua fácilmente en el clero católico la mayor resistencia a tal orientación, de aquí el ímpetu con el que da resalto —si puede— a las contradicciones». Es una observación interesante de una persona que lleva cuarenta años trabajando en diarios como *La Repubblica* y *Corriere della Sera*.

Un concert per reconstruir

La Coral Maristes Montserrat i l'Orquestra de Cambra Aula 7 de Barcelona han recollit 900 euros en el concert organitzat el dissabte, 20 de març, a l'església de Sant Llorenç de Lleida. Els diners es destinaran a reconstruir els països afectats aquests darrers mesos per terratrèmols. El Centre Llatinoamericà de Lleida col·labora directament amb municipis de Xile i Càritas treballa des del primer moment amb les víctimes d'Haití. Abans del concert representants d'ambdues institucions han explicat la seva tasca i han agraït el projecte musical solidari. El públic ha omplert l'emblemàtica església romànica de Lleida i ha gaudit de les dues joves formacions musicals.

Agenda

Diumenge 11 d'abril.—Festa de la Divina Misericòrdia a la Catedral. 18.30 h: Confessions i Exposició del Santíssim. Rosari. A les 19.30 h Eucaristia presidida per Mons. Joan Piris.

Hi haurà el tridu o tríduum de preparació a la festa a l'església de la parròquia del Pilar (Passeig de Ronda 167-169): del dijous 8 al dissabte 10 d'abril: cada dia a les 6 de la tarda Exposició del Santíssim, «Coronilla» de la Divina Misericòrdia i Eucaristia (19 h).

Diumenge 11 d'abril.—A les 12 h, a la parròquia de Montserrat, Eucaristia mensual de l'Hospitalitat de Lourdes.

Dimarts 13 d'abril.—A les 20 h, a la Mariana, curs de formació organitzat per l'Hospitalitat de Lourdes: *La moral de la persona*, dirigit per Mn. Jordi Pardell.

Dimecres 14 d'abril.—De les 18 a les 19 h, a la parròquia de Sta. Teresina, grup de pregària, Vida Creixent.

Dijous 15 d'abril.—De 19.30 a 20.30 h, a la parròquia de Santa Maria Magdalena, grup de pregària.

Dijous 15 d'abril.—A les 19.30 h, a l'IEL, conferència de l'Irel sobre, *un amor tan sols immanent?*, impartida per Manuel Claret, teòleg i professor de teologia.

Dissabte 17 d'abril.—De 10 a 13 h, VI Trobada Diocesana de formació de catequistes.

Dissabte 17 d'abril.—A les 18 h, a la Mariana, Estació d'enllaç, per a joves.

Dissabte 17 d'abril.—A les 18.30 h, a la Mariana, Trobada Diocesana de joves per a preparar l'Aplec de l'Esperit: *Amb vosaltres cada dia*.

Dissabte dia 17 d'abril.—A les 17 h, a la Mariana, Curs de Bíblia, 1-2 Corintis, dirigit per Mn. Daniel Turmo.

Dissabte 17 i diumenge 18 d'abril.—Els grups d'Oració i Amistat de Lleida organitzen un peregrinatge a Castelló. Celebren el 40 aniversari dels GOA i fan un Homenatge al bisbe Cases.

EL SETRILL

Primer a les dones

Vivim en temps de Pasqua. Cinquanta dies. El més llarg de tots els temps litúrgics, per dir que és igualment el més important per a l'Església i els creients en Jesús. Llegim, escoltem i meditem novament els relats de després de la Resurrecció. És molt colpidor veure com, sovint, les primeres aparicions del Ressuscitat són per a les dones. Elles foren les primeres en anunciar que el Senyor era viu entre nosaltres.

Dic que això resulta colpidor, però solament des d'una perspectiva actual en la qual, digui el que es digui per justificar-ho, la posició o la situació de la

dona en la nostra comunitat de fe no és d'igual nivell ni de semblant consideració a la de l'home. Tanmateix, mirat des de l'evangeli, no és pas gens estrany. Ben al contrari. De manera molt natural, les dones ocuparen un lloc important en la vida de Jesús.

Les dones van acompanyar Jesús durant tota la seva vida pública. Es va deixar besar, tocar i fins i tot perfumar per elles. Sempre les va disculpar i donar novament la dignitat. Recordem aquell relat tan profundament respectuós de l'adúltera que, segons la Llei de Moisès, la Llei de Déu, havia

d'ésser apedregada. Per què no atrevir-se a pensar que aquesta adúltera, un cop retrobada la seva dignitat, esdevingué deixeble de Jesús? L'actitud de Jesús ni margina ni exclou ningú. Per al Senyor Ressuscitat les primeres foren les dones, mentre que avui, per a molts, són les darreres. Doncs bé, la Vida del Crist ressuscitat no ens deixarà mai ni satisfets ni adormissats en actituds i costums.

Josep Alexandre Baró Ania

Delegat de Mitjans de

Comunicació Social del bisbat de Lleida